

tioner blev sikkert ikke større end den, der nu næres til de Kreditforeningers Obligationer, hvis Kurser staa højest. Startede man Sagen paa denne Maade, forekommer det mig derfor, at der kunde være Grund til at frygte for, at Kursen for Central-kreditforeningens Obligationer i Stedet for at komme paa Højde med de højeste af de enkelte Kreditforeningers Kurser, end sige over, maaske snarere vilde blive en Slags Mellemproportional af alle de enkelte Kreditforeningers Kurser. Men det vilde i alle Maader være en meget uheldig Begyndelse for Centralkreditforeningen. Det vilde gøre, at den ikke fik nogen Tilgang fra de ældre og større Kreditforeningers Side, og det vilde gøre, at dens Obligationer meget vanskelig lode sig afsætte i Udlandet til ordentlige Kurser. En Hypotekbank vilde rimeligvis i den Henseende være noget heldigere stillet, idet den optager enkelte samlede, sluttede Laan, men for en Centralkreditforening vilde det være skæbnesvangert med Hensyn til Chancerne for dens Obligationer i Udlandet, naar Kurserne herhjemme kunde have ondt ved at holde sig helt paa Højde med Kursen for de enkelte Kreditforeningers Obligationer, der staa højest. Hvis man derimod fik det ordnet paa den anden af mig nævnte Maade, saaledes at man tillod to eller flere Kreditforeninger, der tilsammen havde en vis Størrelse, og som nærede Tillid til hinanden, at slutte sig sammen, og saa ogsaa gav dem en vis begrænset Statsgaranti, saa nærer jeg ingen Tvivl om, at saa vilde Kursen paa en saadan Centralkreditforenings Obligationer mindst komme paa Højde med de særlige Kreditforenings-Obligationer, der samtidig staa højest, og saa vilde Chancen for, at de kunde vinde noget frem i Udlandet, utvivlsomt ogsaa være bedre. Saa behøvede man heller ikke at stille Statens Garanti-beløb som Stødpude for det solidariske Ansvar mellem Foreningerne. Og kunde der saa vindes større Indgang paa det udenlandske Marked med en saadan Centralkreditforenings Obligationer, vilde det ogsaa komme de andre Kreditforeninger til gode, der ikke vare komne med i Centralkreditforeningen, idet der saa vil blive større Efterspørgsel herhjemme efter deres Obligationer. En saadan Ordning vilde i hvert Tilfælde ikke i nogen Maade kunne skade Kursen herhjemme eller hemme Afsetningen af Obligationer i Udlandet, men vilde derimod nok kunne gavne noget.

Der var ogsaa andre Indvendinger, jeg kunde have at gøre mod Enkelthederne i

Forslaget, men det skal jeg ikke komme ind paa nu paa Grund af den fremrykkede Tid, saa meget mindre som Enkelthederne i Forslaget lige saa godt eller vel endog bedre kunne behandles i et Udvalg. Jeg skal blot endnu, inden jeg slutter, gøre et Par Bemærkninger, foranledigede ved Udtalelser, der fremkom fra den ærede Forslagsstiller, da han indbragte Forslaget. Det ærede Medlem mente da, at en Grund til, at Kreditforeningerne ikke havde virket saa godt, som de ellers kunde have gjort, var, at Amortisationerne vare alt for store, og endelig, at Reservefondstilkuddene vare for store. De store Reservefondsbeholdninger, som man havde i Kreditforeningerne, laa hen, tror jeg endogsaa, den ærede Forslagsstiller sagde, til ingen Verdens Nytte. Heri er jeg ikke ganske enig med det ærede Medlem. Amortisationsspørgsmaalet skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa nu. Jeg har gentagne Gange tidligere haft Lejlighed til at fremsætte mine Anskuelser derom her i Salen, og jeg har ikke ændret dem siden. Men jeg skal kun bemærke, at det forekommer mig ikke, at man nu kan sige, at Amortisationen er for stor. Den er kun 3—4 Kr. aarlig pr. 1,000 Kr. Hovedstol i alle de ældre Kreditforeninger. Det er ikke nogen stor, end mindre for stor Amortisation efter min Opfattelse. Men selv om den var noget større, vilde det ikke med Rette kunne betegnes som Fordyring af Laanene, thi det, som det i den Henseende kommer an paa, er selve *Renten*, der svares, ikke den aarlige Ydelse. Den, der betaler sin Gæld, forøger sit Bo. Heller ikke tror jeg, at den ærede Forslagsstiller har Ret i sine Bemærkninger med Hensyn til Reservefondsspørgsmaalet. Man kan ikke sige, at Reservefondenes ca. 20 Millioner — som den ærede Forslagsstiller anslog Reservefondsbeholdningerne til, jeg har ikke regnet det efter, men tvivler ikke om, at Tallet er rigtigt, og at det mindst er dette Beløb — ligge hen som en død Kapital til ingen Verdens Nytte. Thi de ere anbragte i rentebærende Papirer og vistnok mest i vedkommende Kreditforenings egne Obligationer, og da de i Reglen saa vidt mulig ere indkøbte paa et Tidspunkt, hvor de kunne faas billigst muligt, vil det sige, at Købet paa det Tidspunkt har bidraget til at styrke den paa-gældende Kreditforenings Obligationers Kurs, hvad der har sin Betydning. Altsaa, de ligge ikke hen til ingen Verdens Nytte, men ere anbragte i rentebærende Papirer, og naar Reservefondene vokse til en vis